

РЕШЕНИЕ

№ 816

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9623** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Е. М. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. В., срещу решение от 19.08.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 114-ти състав, по нахд № 3989/2021 г.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш Серия К № 4008519/2020 г., издаден от СДВР, с който на Е. М. К., като законен представител на „Интерекспорткарс“ ЕООД, на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Излагат се аргументи за незаконосъобразност на процесния електронен фиш поради допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му. Твърди се, че липсва яснота в последния относно качеството, в което е санкциониран касаторът – като законен представител на дружеството, като собственик на процесния автомобил или като физическо лице, управлявало същия на посочената в него дата. В тази връзка се уточнява, че в електронния фиш липсва информация относно собствеността върху автомобила и са посочени индивидуализиращи белези както на физическото, така и на

юридическото лице, което причинява объркване кой е санкционираният субект. Касационният жалбоподател поддържа, че нарушителят следва да е категорично и несъмнено определен, като обратното нарушава правото му на защита. Позовава се на съдебна практика в този смисъл. На следващо място, се навеждат доводи за издаване на електронния фиш при опорочена процедура за установяване на нарушението, а именно при липса на валидно удостоверение за одобрен тип техническо средство за измерване на скорост. В тази връзка посочва, че представеното по делото удостоверение е със срок на валидност до 24.02.2020 г. при дата на извършване на нарушението – 29.09.2020 г. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и потвърдения с него електронен фиш. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

Ответникът - отдел „Пътна полиция” - Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, представляван от юрк. Б., изразява становище за неоснователност на касационната жалба, подробно аргументирано в представени писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на касационно обжалване. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, както и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

СРС е възприел следната фактическа обстановка: на 29.09.2020 г., в 11.37 часа, в [населено място], по [улица], до № 419, с посока на движение от [улица] към ул. „8-ма“, с техническо средство АТСС TFR1-М № 506 е засечена скоростта на движение на МПС „Пежо Партнер“, с регистрационен номер СВ 2661 НС, в размер на 83 км/ч, при разрешена такава до 50 км/ч. Установеното превишение е с 33 км/ч. Собственик на посоченото МПС е „Интерекспорткарс“ ЕООД, със законен представител Е. М. К.. Въз основа на тези данни е издаден електронен фиш Серия К № 4008519/2020 г. от СДВР на представляващия дружеството - собственик на автомобила, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, който е санкциониран с глоба в размер на 400 лева.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че от обективна страна нарушението покрива състава на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в частта относно въведеното ограничение на скоростта на движение относно МПС категория А, В, С Д в населено място, за което правилно е приложена санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 4 от с.з. Обосновал е извод, че са спазени условията и реквизитите при издаване на електронния фиш и правилно е ангажирана отговорността на физическото лице, законен представител на дружеството – собственик на автомобила, съгласно нормите на чл. 188, ал. 1, вр. с ал. 2 от ЗДвП. Във връзка с възражението на жалбоподателя за липса на доказателства за техническа годност на средство за измерване АТСС TFR1-М № 506 съдът е посочил, че същото е било годно за експлоатация до 28.01.2021 г., което е установено въз основа на протокол, рег. № 4332р- 45968/ 29.09.2020 г.

Решение е правилно.

При издаване на електронния фиш са спазени изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Налице е конкретно и ясно описание на нарушението – посочени са датата и часът, както и мястото на извършване на нарушението, установената, респ. разрешената скорост. Налице е правна квалификация на нарушението и приложимата санкционна разпоредба.

Процесното нарушение, съставляващо превишение на максимално допустимата скорост на движение в населено място от 50 км/ч, при липса на друга такава, установена с пътен знак, съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП, вр. ал. 2 от с.з., е констатирано чрез използване на техническо средство за измерване на скорост – мобилна система АТСС TFR1-М № 506. Съставен е нарочен протокол за позициониране и използване на последната, от който е видна обективизираната в електронния фиш фактическа обстановка – време (на 29.09.2020 г., в период от 10:40 ч. до 13:00 ч.) и място (гр. С., [улица]до № 419, с посока на движение от [улица]към ул. „8-ма“), съвпадащи с тези на извършване на нарушението. Отражено е и ограничението на скоростта от 50 км/ч, както и липсата на друго такава, въведено с пътен знак, действащ в този пътен участък. С оглед на горното, издаденият електронен фиш съдържа всички регламентирани в закона реквизити и отговаря на утвърдения от министъра на вътрешните работи образец.

Правилно са отразени и данните на субекта, носещ административнонаказателна отговорност. В случая е безспорно установено, че автомобилът, с който е извършено нарушението, е собственост на юридическо лице. Възприетият от законодателя подход е административнонаказателна отговорност да носят физическите лица, а за дейността на юридическите такава носят лицата, формиращи техните органи, по изключение работници и служители (чл. 83а, ал. 1, т. 4 ЗАНН). Съгласно нормата на чл. 188, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. По делото не се спори, че към процесната дата собственик на същото е „Интерекспокарс“ ЕООД с управител Е. К., което се установява и от справка в Търговския регистър. Не са представени доказателства, че друго лице го е управлявало в посоченото в електронния фиш време и място. Поради това правилно е санкциониран законният представител на юридическото лице – собственик на моторното превозно средство, като е налице конкретно отбелязване в електронния фиш, че отговорността му е ангажирана именно в това му качество. Поради това не се споделят от съда възраженията на касационния жалбоподател, че е налице неяснота относно личността на санкционирания субект, още по-малко обуславяща извод за нарушаване правото му на защита.

Във връзка с оплакванията в касационната жалба за липса на доказателства относно техническата годност на процесното средство за измерване на скорост мобилна система АТСС TFR1-М 506, по делото е представено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 от 24.02.2010 г., което е със срок на валидност до 24.02.2020 г. Разпоредбата на чл. 760, ал. 1 от Наредба за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, във вр. с чл. 189, ал. 8, изр. трето от ЗДвП, предвижда, че скоростометрите, използвани за установяване на скоростта на движение на МПС, се пускат на пазара и/или в действие след одобряване на типа и след

първоначална проверка, като подлежат и на последващи проверки. На основание чл. 43 от Закон за измерванията последваща проверка се извършва периодично, преди изтичане на срока на валидност на първоначалната или периодичната такава. Периодичността на последващата проверка се определя със заповед на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, която се обнародва в "Държавен вестник" и се обявява в официалния бюлетин на агенцията (чл. 43, ал. 4 от с.з.). Съгласно т. 31 от Заповед № 1-616/11.09.2018 г. на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор периодичността за извършване на последваща проверка на скоростомери е една година. Представен е Протокол № 2-38-19 г. от последваща проверка на мобилна система за видеоконтрол "TFR-1M" № 506/07 от 24.10.2019 г. с валидност предвид горната разпоредба от 1 година, тоест до 24.10.2020 г., в който е посочено, че техническото средство съответства на одобрения тип. Съгласно чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип. Следователно, въз основа на данните от протокола за последваща проверка се приема, че използваният радар е от одобрен тип.

Правилен е изводът на въззивния съд за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора. По делото е установено по несъмнен начин, въз основа на представената разпечатка от видеоклип, заснет чрез автоматизирано техническо средство, че на 29.09.2020 г. автомобилът, собственост на представляваното от касатора дружество, се е движел със скорост от 83 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч в населено място съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Превишението на максимално допустимата скорост е с 33 км/ч и попада в санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, която е приложена от ответника по касация.

По гореизложените мотиви настоящият касационен състав намира касационната жалба за неоснователна, а обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно. При постановяването му не са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, същото е в съответствие с материалния закон, а наложеното наказание отговаря на установеното в закона по вид и размер, който е определен в абсолютна стойност и не подлежи на преценка от съда.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 (осемдесет) лева.

Воден от горното, Административен съд София – град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.08.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 114-ти състав, по нахд № 3989/2021 г.

ОСЪЖДА Е. М. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.